

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 lipca 2025 r.,
sprawy **M.S.**
skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu
z dnia 25 października 2024 r., sygn. akt IX Ka 613/24,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Brodnicy
z dnia 30 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 575/21

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od skazanego M.S. na rzecz oskarżycieli posiłkowych E.S. i K.S. kwoty po 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z wyboru w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, za sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na kasację;**
- 3. obciążyć skazanego M.S. kosztami postępowania kasacyjnego.**

[WB]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Brodnicy wyrokiem z dnia 30 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 575/21, uznał M. S. za winnego tego, że:

1. w okresie od bliżej nieokreślonego dnia 2016 r. do 1 czerwca 2021 r. w B., znęcał się psychicznie i fizycznie nad osobą najbliższą – żoną E. S., poprzez szarpanie, podduszanie i wielokrotne wyrzucanie pokrzywdzonej z domu lub doprowadzanie do sytuacji, w której pokrzywdzona w obawie przed agresją męża sama uciekała ze wspólnego domu do domu matki, wszczynanie awantur, poniżanie, ubliżanie słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe, grożenie pokrzywdzonej słownie oraz poprzez wiadomości SMS wyrządzeniem jej krzywdy, zniszczeniem mienia pokrzywdzonej oraz innych związanych z nią osób, wyrzuceniem ze wspólnie zajmowanego domu, znieważanie i poniżanie osób najbliższych dla pokrzywdzonej, tj. matki i syna, zakłócanie spoczynku nocnego pokrzywdzonej, zarówno w miejscu wspólnego zamieszkania w B., przy ul. [...] oraz w B., przy ul. [...], gdzie pokrzywdzona wyprowadziła się, czym działał na szkodę E. S., tj. popełnienia przestępstwa z art. 207 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I), orzekł środek karny w postaci zakazu wszelkiego osobistego kontaktowania się z pokrzywdzoną oraz zakazu zbliżania do niej na odległość mniejszą niż 200 metrów przez okres 10 lat (pkt II) oraz zasądził od oskarżonego na jej rzecz kwotę 25.000 zł tytułem całkowitego zadośćuczynienia (pkt III);

2. w okresie od bliżej nieokreślonego dnia 2016 r. do 1 czerwca 2021 r. w B., znęcał się psychicznie i fizycznie nad osobą najbliższą – synem K. S., poprzez wszczynanie awantur, poniżanie, ubliżanie słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe, grożenie pokrzywdzonemu słownie oraz poprzez wiadomości SMS, przesyłane do pokrzywdzonego oraz jego matki E. S., wyrządzeniem mu oraz osobom najbliższym dla niego krzywdy, zniszczeniem mienia, zakłócanie spoczynku nocnego pokrzywdzonego, zarówno w miejscu wspólnego zamieszkania w B., przy ul. [...] oraz w B., przy ul. [...], gdzie pokrzywdzony wyprowadził się, czym działał na szkodę K. S., tj. popełnienia przestępstwa z art. 207 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt IV), orzekł środek karny w postaci zakazu wszelkiego kontaktowania się z pokrzywdzonym oraz zakazu zbliżania do niego na odległość mniejszą niż 200 metrów przez okres 10 lat

(pkt V) oraz zasądził od oskarżonego na jego rzecz kwotę 20.000 zł tytułem całkowitego zadośćuczynienia (pkt VI);

3. w dniu 11 marca 2021 r. pomiędzy godz. 19:00 a 21:10 w B., na terenie posesji przy ul. [...], dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy w ten sposób, że naruszył strukturalnie elementy zewnętrzne karoserii pojazdu marki A. o nr. rej. [...], w postaci przedniego zderzaka, przedniego prawego błotnika, tylnego zderzaka oraz kołpaków prawego i lewego koła tylnej osi pojazdu, czym działał na szkodę właściciela pojazdu D. K., których kalkulację naprawy wyceniono na kwotę 11.597,01 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt VII) i zasądził od niego na rzecz pokrzywdzonego kwotę 11.597,01 zł tytułem naprawienia szkody w całości (pkt VIII);

4. w dniu 15 lipca 2021 r. około godz. 15:55 w B., przed wjazdem do posesji przy ul. [...], groził A. K. i D. K. pozbawieniem życia słowami „*wykończę Was, [...] Was*”, „*pozabijam Was*”, przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonych obawę, że zostanie spełniona, tj. popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt IX) i zasądził od niego na rzecz pokrzywdzonych kwoty po 1.500 zł tytułem całkowitego zadośćuczynienia (pkt X).

Jednocześnie na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył oskarżonemu M. S. jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzekł wobec niego karę łączną w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności (pkt XI), zaliczając na jej poczet okres tymczasowego aresztowania (pkt XII). Wyrok zawierał także rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu (pkt XIII-XV).

Apelację od tego orzeczenia wywiódł obrońca M. S., który zaskarżył je w całości, zarzucając mu:

1. *„obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:*

1. *art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. statuującego zasadę swobodnej oceny dowodów, polegającą na dokonaniu przez Sąd I instancji dowolnej oraz jednostronnej analizy zgromadzonych dowodów, skutkującą przyznaniem waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonym, a w konsekwencji zbudowania stanu faktycznego na kanwie ich zeznań, w sytuacji gdy ich zeznania były nielogiczne i*

sprzeczne z zasadą doświadczenia życiowego oraz rozbieżne z treścią wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków w tym K. S., D. B. oraz W. i D. O.;

2. *art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. statuującego zasadę swobodnej oceny dowodów, polegającą na dokonaniu przez Sąd I instancji dowolnej oraz jednostronnej analizy zgromadzonych dowodów, skutkującą odmową przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, w sytuacji gdy jego wyjaśnienia były logiczne i zgodne z zasadą prawidłowego rozumowania, a także spójne z treścią zeznań świadków w tym K. S., D. B. oraz W. i D. O.;*

3. *art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie okoliczności sprawy działających na korzyść oskarżonego, a ujawnionych podczas postępowania dowodowego, a mianowicie:*

1. *związek czasowy pomiędzy zainicjowaniem postępowania karnego, a rozpoczęciem postępowania rozwodowego i o podział majątku;*

2. *wygenerowanie sprawy karnej przez pokrzywdzonych po znacznym upływie czasu zaistnienia rzekomego znęcania się i w okresie powstania konfliktu rodzinnego przede wszystkim na tle roszczeń alimentacyjnych i rozliczeń majątkowych;*

3. *błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie uznanie przez Sąd, że stan faktyczny w niniejszej sprawie uzasadnia przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności karnej za popełnienie czynu z art. 207 par. 1 k.k., art. 190 § 1 k.k. i art. 288 par. 1 k.k., w sytuacji gdy powyższa teza została oparta wyłącznie na kanwie depozycji pokrzywdzonych, których zeznania były rozbieżne z treścią wyjaśnień oskarżonego oraz świadków K. S., D. B. oraz W. i D. O., a także nielogiczne i sprzeczne z zasadą doświadczenia życiowego, a nadto ukierunkowane interesem procesowym zmierzającym do pomówienia oskarżonego celem wykorzystania w/w okoliczności w innych postępowaniach sądowych;*

z daleka idącej ostrożności procesowej:

4. *rażącą niewspółmierność orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności i kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności do okoliczności zaistniałych w niniejszej sprawie, w tym w szczególności właściwości i warunków osobistych oskarżonego”.*

W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, względnie orzeczenie kar łagodniejszych, a także nieobciążanie go kosztami postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy w Toruniu wyrokiem z dnia 25 października 2024 r., sygn. akt IX Ka 613/24 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchylił orzeczenia o karach wymierzonych oskarżonemu w punktach I i IV, orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie XI oraz orzeczenie o opłacie zawarte w punkcie XIII,
2. przyjął, że zachowania przypisane oskarżonemu w punktach I i IV stanowią jeden czyn wyczerpujący znamiona występków z art. 207 § 1 k.k., za który wymierzył mu na podstawie powyższego przepisu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności,
3. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego wymierzył oskarżonemu nową karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;
w pozostałym zakresie utrzymując go w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wywiódł obrońca skazanego, który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił *„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa, a mianowicie przepisów postępowania karnego, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 k.p.k. poprzez pominięcie zarzutów w zakresie:*

1. *pkt 1a) i 2 apelacji obrońcy skazanego, poprzez uznanie przez Sąd odwoławczy, że „W zdecydowanej większości przypadków stosowanie przemocy domowej nie jest dostrzegalne przez osoby postronne, albowiem akty użycia przemocy fizycznej lub psychicznej wobec ofiary podejmowane są przez agresora w tzw. „zaciszu domowym” oraz „Z uwagi na charakter przestępstw, których dopuścił się oskarżony na szkodę żony oraz syna krąg osob będących świadkami był ściśle ograniczony”, co uzasadniło przyznanie waloru wiarygodności pokrzywdzonym, a konsekwencji stanowiło de facto odstępianie od zbadania zarzutu, tj. naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mianowicie dokonaniu przez Sąd meriti dowolnej i niekonsekwentnej*

oceny zeznań pokrzywdzonych na etapie postępowania sądowego, z pominięciem szeregu pozostałych dowodów w sprawie oraz nieuwzględnienia zasad doświadczenia życiowego, skutkującego przyznaniem waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonym oraz rekonstrukcją na ich tle stanu faktycznego w sytuacji, gdy powyższe zeznania były nielogiczne, niekonsekwentne, niespójne oraz rozbieżne, a tym samym nie mogły stanowić podstawy przypisania winy za zarzucane czyny skazanemu, które to naruszenie mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, albowiem skutkowało wydaniem wyroku skazującego wobec w/w skazanego,

2. pkt 1b) apelacji obrońcy skazanego, poprzez uznanie przez Sąd odwoławczy, że „wyjaśnienia oskarżonego całkowicie mijały się z ustalonym w sprawie stanem faktycznym i zmierzały do uniknięcia przez niego odpowiedzialności za popełnione przestępstwa, a także, że przedstawiał on w toku postępowania własne wersje poszczególnych zdarzeń, skupiając się na przerzucaniu winy na pokrzywdzonych i świadków”, oraz „zeznania K. S. nie znajdują potwierdzenia w żadnym niepodważalnym dowodzie, stanowiąc w znacznej części spekulacje i przypuszczenia co do motywów i zachowań pokrzywdzonej”, co w konsekwencji skutkowało przyjęciem tezy że: Sąd Rejonowy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy prawidłowo rozstrzygnął o kwestii sprawstwa oskarżonego M. S. zarzuconych mu czynów zabronionych, w sytuacji gdy w środku zaskarżenia z dnia 12 sierpnia 2024 r. w sposób szczegółowy wskazano uchybienia w zakresie oceny wiarygodności wyjaśnień M. S. w tym w szczególności pominięcie depozycji świadków, którzy dawali podstawę do odmiennej oceny nie tylko w zakresie wyjaśnień skazanego, ale również zeznań pokrzywdzonych;

3. pkt 1c) apelacji obrońcy skazanego, poprzez uznanie przez Sąd odwoławczy, że „Zaistnienie równoległe postępowania rozwodowego oraz postępowania o podział majątku nie wpływa na ocenę zebranych w sprawie dowodów. Podjęcie przez pokrzywdzoną E. S. działań inicjujących poszczególne postępowania ukazuje jej determinację w chęci uporządkowania sytuacji z mężem i uwolnienia się od jego osoby.”, co w konsekwencji ograniczenie się do powyższego, stanowi de facto odstąpienie od zbadania zarzutu, tj. naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie pominięcie istotnych

okoliczności sprawy działających na korzyść skazanego, a ujawnionych podczas postępowania dowodowego, a konsekwencji dokonania nieprawidłowych ocen zebranego materiału dowodowego, podczas gdy Sąd winien uwzględnić zarówno okoliczności przemawiające nie tylko na niekorzyść, ale i na korzyść skazanego, zwłaszcza kiedy mają one odzwierciedlenie w innych dowodach”.

Podnosząc sformułowane wyżej zarzuty wniosk o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie skazanego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi drugiej instancji celem ponownego rozpoznania. Ponadto na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. wystąpił o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku do czasu rozpoznania kasacji.

Zarówno prokurator jak i pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych E. S. i K. S. w pisemnych odpowiedziach na kasację wniesli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Dodatkowo ten ostatni wystąpił także o „zasądzenie od skazanego na rzecz oskarżycieli posiłkowych zwrotu poniesionych przez nich kosztów, w tym zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co skutkowało jej oddaleniem na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy przypomnieć, że kasacja strony jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. Zgodnie bowiem z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona wyłącznie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Nie każde więc naruszenie prawa może stanowić skuteczną podstawę kasacji. *Expressis verbis* chodzi bowiem wyłącznie o takie naruszenie nie będące jedną z bezwzględnych przyczyn odwoławczych, które jest rażące, tj. oczywiste, rzucające się w oczy, jaskrawe, poważne, a przy tym równocześnie może mieć – nie jakikolwiek – ale „istotny” wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Przy czym to autor kasacji ma wykazać kumulatywne zaistnienie w zgłaszanym przez siebie w skardze uchybieniu tych obydwu jego cech (arg. z art. 526 § 1 k.p.k.) (*vide* postanowienie SN z dnia 10 sierpnia 2023 r., V

KK 302/23). Jednocześnie zarzuty kasacyjne powinny być kierowane przeciwko rozstrzygnięciu sądu odwoławczego, a nie przeciwko orzeczeniu wydanemu w pierwszej instancji (art. 519 k.p.k.). W kasacji nie można tym samym podnosić zarzutów typowych dla postępowania apelacyjnego, w którym kwestionuje się orzeczenie sądu *a quo*. Jedynym wyjątek stanowi sytuacja, w której w toku postępowania odwoławczego dojdzie do tzw. „*efektu przeniesienia*”, czyli zaabsorbowania do orzeczenia sądu *ad quem* uchybień popełnionych przez sąd pierwszej instancji, wskutek nierozpoznania (art. 433 § 2 k.p.k.) lub nienależytego rozpoznania środka zaskarżenia (art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.). Wówczas w kasacji winny zostać podniesione i opatrzone pogłębioną argumentacją zarzuty wskazujące na wadliwe procedowanie tego sądu, w następstwie czego doszło do przeniknięcia uchybienia, którego dopuścił się sąd *a quo* do orzeczenia sądu drugiej instancji (zob.m.in. postanowienie SN z dnia 14 stycznia 2021 r., IV KK 438/20). W praktyce nienależyta kontrola odwoławcza może zostać uznana za inne rażące naruszenie prawa o istotnym wpływie na treść orzeczenia w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k. wówczas, gdy będzie ona jedynie iluzoryczna, ogólnikowa, schematyczna i nie ustosunkowująca się *in concreto* do istoty zarzutów (zob. postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2020 r., IV KK 121/20). Innymi słowy, chodzi o rozpoznanie zarzutów podniesionych w środku odwoławczym w taki sposób, że wątpliwym jest czy strona faktycznie skorzystała z prawa do apelacji (por. wyrok SN z dnia 24 czerwca 2009 r., IV KK 28/09, OSNKW 2009, Nr 11, poz. 97). Skarżący w żadnej mierze nie wykazał, aby przeprowadzona kontrola odwoławcza charakteryzowała się tak daleko idącą wadliwością, która nakazywałaby wyeliminowanie zaskarżonego wyroku z obrotu prawnego.

Analiza treści uzasadnienia wyroku sądu *ad quem* prowadzi do wniosku, że sąd ten odniósł się w sposób merytoryczny do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy M. S., nie traktując żadnego z nich w sposób pobieżny. Skarżący w dalszym ciągu forsuje tezę, iż niekorzystne dla skazanego ustalenia faktyczne w sprawie poczynione zostały wyłącznie w oparciu o relacje pokrzywdzonych, które były rozbieżne z treścią jego wyjaśnień oraz zeznań świadków K. S., D. B. oraz W. i D. O., a także nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, a nadto motywowane chęcią pomówienia skazanego

celem wykorzystania tej okoliczności w innych postępowaniach sądowych. Tymczasem jak słusznie zauważył sąd odwoławczy relacje pokrzywdzonych znalazły potwierdzenie nie tylko w zeznaniach świadków, lecz także obiektywnym materiale dowodowym w postaci nagrań monitoringu, zapisów głosowych, licznych wydrukach korespondencji SMS-owej kierowanej przez skazanego do członków rodziny, czy też korespondencji mailowej. W tej sytuacji eksponowany przez skarżącego konflikt pomiędzy skazanym a pokrzywdzonymi, w tym toczące się równocześnie postępowanie rozwodowe oraz o podział majątku, nie mogły wpłynąć na ocenę wiarygodności zeznań tych ostatnich. Zresztą same twierdzenia obrońcy skazanego, iż zeznania pokrzywdzonych były „*nielogiczne, niekonsekwentne, niespójne oraz rozbieżne*” mają charakter gołosłowny. Skarżący ani w kasacji, ani w apelacji nie przedstawił żadnych przykładów potwierdzających powyższe stanowisko. Wiarygodności zeznań E. S. i K. S. nie podważają także relacje świadków wskazanych przez obrońcę skazanego. Sam fakt, iż osoby postronne nie były świadkami znęcania się przez skazanego nad członkami swojej rodziny, bądź też nie zauważyły śladów takiego zachowania, nie oznacza, iż zdarzenia wskazywane przez pokrzywdzonych nie miały miejsca. Rację ma sąd odwoławczy, że tego rodzaju przestępstwa popełniane są z reguły w zaciszu domowym, a sprawcy, jak i ofiary starają się ten fakt ukrywać przed otoczeniem. Brak postronnych świadków zdarzenia nie uniemożliwia jednak organom procesowym poczynienia ustaleń stanowiących podstawę faktyczną orzekania. Zwłaszcza, gdy – tak jak w niniejszej sprawie – istnieją dowody pozwalające pozytywnie zweryfikować relacje pokrzywdzonych jak zeznania koleżanki E. S., której ta zwierzała się z zachowania męża, czy też wspomniane nagrania i korespondencja. Dotyczy to także ustaleń w zakresie uszkodzenia pojazdu marki A., które poczynione zostały nie tylko w oparciu o osobowe źródła dowodowe, lecz także wiadomości SMS wysyłane przez skazanego do E. S. zarówno przed, jak i po zdarzeniu. Lektura uzasadnienia kasacji nie pozostawia wątpliwości, że skarżący nie może pogodzić się z brakiem akceptacji przez sąd *ad quem* oceny dowodów zaprezentowanej w apelacji, co żadną miarą nie może być utożsamiane z nierzetelnością przeprowadzonej kontroli odwoławczej.

Reasumując, skarżący nie wykazał, aby sąd *ad quem* dopuścił się rażącej obrazy przepisów, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a przeprowadzona kontrola odwoławcza spełniała kryteria określone w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Z tych też względów, nie stwierdzając bezwzględnych przyczyn odwoławczych, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną, co czyniło bezprzedmiotowym rozpoznawanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

Jednocześnie Sąd Najwyższy zasądził od skazanego na rzecz oskarżycieli posiłkowych E. S. i K. S. kwoty po 720 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z wyboru w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, za sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na kasację. Rozstrzygnięcie w tym zakresie oparto na przepisach art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. oraz § 16 zd. drugie w zw. z § 11 ust. 4 pkt 2 i ust. 7 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 1964 z późn. zm.).

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji postanowienia, kosztami postępowania kasacyjnego obciążając skazanego, zgodnie z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[J.J.]

[r.g.]